

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 2, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. G.P. van Hooft, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.I.J. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:7983](#) 31-12-2024

Zoon van bestuurders niet aansprakelijk als feitelijk beleidsbepaler

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:3465](#) 17-12-2024

Aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW, geen reden tot matiging op grond van artikel 2:248 lid 4 BW

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:6907](#) 18-12-2024

Aansprakelijkheid (formele) bestuurder voor boedeltekort en terugbetaling paulianeuze betalingen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:9140](#) 18-12-2024

Bestuurdersaansprakelijkheid wegens kapitaalvermindering

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:21551](#) 17-12-2024

Afwijzing verzoek eigen faillissement: aanvrager had moeten kiezen voor turboliquidatie

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:8478](#) 11-12-2024

Ontslag van instantie na faillietverklaring eiser in reconventie

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:10155](#) 11-12-2024

Prejudiciële vragen over wettelijke rente en wettelijke verhoging verschuldigd door de faillissementsboedel bij niet-tijdige loonbetaling

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:8935](#) 04-12-2024

Renvoiprocedure – afwijzing vordering vroegpensioen

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:7020](#) 03-12-2024

Appellante niet-ontvankelijk in beroep ex artikel 67 FW tegen de beschikking van de rechter-commissaris gericht tot de curator

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:8151](#) 20-11-2024

De executiebevoegdheid van de hypotheekhouder na introeping pauliana terzake overdracht onroerende zaak aan hypotheekgever

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:9598](#) 17-04-2024

Curator hoeft geen zekerheid te stellen voor proceskosten

RECHTSPRAAK

Curator hoeft geen zekerheid te stellen voor proceskosten

Een curator heeft drie bestuurders aansprakelijk gesteld. In een incident vorderen de bestuurders dat de curator zekerheid stelt voor de proceskosten. De rechtbank wijst deze vordering af. De rechtbank gaat ook niet mee in het verzoek van de curator om te bepalen dat de termijn voor het nemen van een conclusie van antwoord wordt verkort tot twee weken en dat geen nieuw incident mag worden ingesteld.

Een curator is een procedure gestart tegen drie (middellijke) bestuurders van een zorgaanbieder. In deze procedure worden de bestuurders aansprakelijk gesteld en wordt (vermeend) paulianeus handelen aan de orde gesteld. De bestuurders vorderen bij incident dat de curator zekerheid stelt voor de proceskosten en griffierechten, omdat het risico bestaat dat zij vanwege een lege boedel een veroordeling van de curator in de proceskosten niet op de boedel kunnen verhalen. De bestuurders menen dat aan artikel 224 en 477a Rv reflexwerking moet worden toegekend.

De rechtbank wijst de incidentele vordering af. Artikel 224 lid 1 Rv ziet op de situatie dat een eiser geen woonplaats of gewone verblijfplaats heeft in Nederland. De ratio achter deze bepaling is dat een gedaagde partij niet blijft zitten met een proceskostenveroordeling die niet in het buitenland ten uitvoer kan worden gelegd. Nu de curator woonplaats heeft in Nederland, is dit artikel niet van toepassing. Artikel 477a lid 2 Rv ziet op de situatie dat een executant een procedure start omdat hij het niet eens is met de verklaring die een derde-beslagene heeft afgelegd. In dat geval kan de rechter bepalen dat de executant zekerheid moet stellen voor de proceskosten waarin hij tegenover de derde-beslagene kan worden veroordeeld. Omdat in deze casus geen sprake is van een derde-beslagene, is ook artikel 477a lid 2 Rv niet van toepassing.

De curator heeft nog verzocht te bepalen dat de termijn voor het nemen van een conclusie van antwoord wordt verkort tot twee weken en dat geen nieuw incident mag worden ingesteld, omdat het incident voor onnodige vertraging heeft gezorgd. De rechtbank gaat hier niet in mee. Niet gesteld of gebleken is dat de bestuurders misbruik van bevoegdheid hebben

gepleegd. Voor het bepalen van een kortere termijn voor het indienen van een conclusie van antwoord is daarom geen grond. De rechtbank ziet ook geen reden om te bepalen dat geen nieuw incident mag worden ingesteld. Gebeurt dit, dan is het aan de rechtbank om te bepalen hoe daarmee moet worden omgegaan. De mogelijkheid bestaat dat de rechtbank dan oordeelt dat geen reden bestaat om het incident voorafgaand aan de hoofzaak te behandelen. Is niet tegelijk een conclusie van antwoord ingediend, dan bestaat voor de bestuurders het risico dat een akte niet-dienen wordt verleend.

H.J. de Kloe, januari 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 17-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:9598

Zaaknummer: C/05/430483 / HA ZA 24-24

Rechters: G.J. Meijer

Advocaten: M.A. Oostendorp en B.P.J.M.L. Vliexs

Wetsartikelen: 224 Rv en 477a Rv

RECHTSPRAAK

Prejudiciële vragen over wettelijke rente en wettelijke verhoging verschuldigd door de faillissementsboedel bij niet-tijdige loonbetaling

In deze zaak worden prejudiciële vragen aan de Hoge Raad voorgelegd op verzoek van beide partijen. Het betreft een geschil over de vraag of de faillissementsboedel wettelijke rente en/of de wettelijke verhoging is verschuldigd bij niet-tijdige loonbetaling.

Onderhavige zaak is aanhangig gemaakt bij wijze van proefprocedure. Daarbij hebben de partijen de rechtbank verzocht om prejudiciële vragen te stellen aan de Hoge Raad. Partijen zijn namelijk van mening dat de rechtsvragen die voorliggen in deze zaak een principiële zaakoverstijgend karakter hebben.

De zaak betreft het faillissement van een bv, waar 110 werknemers in dienst waren. De in het faillissement aangestelde curator is overgegaan tot opzegging van alle arbeidsovereenkomsten op grond van artikel 40 Fw. De datum van de uitdiensttreding varieerde per werknemer. Wat de eindafrekeningen betreft heeft de curator als uitgangspunt gehanteerd dat deze binnen één maand na uitdiensttreding (uiterlijk op 30 september 2018) betaald hadden moeten worden. Een deel van de vorderingsrechten van de werknemers in het faillissement van de bv is in het kader van de loongarantieregeling afgehandeld via het UWV. De uiteindelijke betaling aan de werknemers van het loon heeft vervolgens niet plaatsgevonden na ommekomst van de in de wet en/of van toepassing zijnde cao bepaalde tijdvakken.

FNV heeft namens de werknemers gevorderd dat de rechtbank voor recht verklaart dat de curator de wettelijke rente en de wettelijke verhoging is verschuldigd over de boedelschuld aan de werknemers ex artikel 40 lid 2 Fw en dat zowel de vordering ter zake van de wettelijke rente als die ter zake van de wettelijke verhoging als preferente boedelschuld is te kwalificeren.

De Hoge Raad heeft in 2021 een arrest gewezen inzake verschuldigde rente over de huurboedelschuld ex artikel 39 Fw (HR 24 december 2021, INS 2022-0003). In onderhavige

zaak doet zich een soortgelijke vraag voor, maar dan in relatie tot artikel 40 Fw. Aangezien de Hoge Raad zich nog niet heeft uitgesproken over de wettelijke rente en wettelijke verhoging inzake loonvorderingen ex artikel 40 lid 2 Fw, hebben FNV en de curator besloten de rechtbank te verzoeken hieromtrent prejudiciële vragen aan de Hoge Raad voor te leggen.

De rechtbank stelt zich allereerst op het standpunt dat een van de voorwaarden voor het stellen van een prejudiciële vraag gelet op artikel 392 lid 1 Rv is dat het antwoord op de rechtsvraag nodig moet zijn om op de vordering of het verzoek te beslissen. Volgens de rechtbank gaat het hier bij een van de door FNV gestelde vragen mis (de vragen gesteld door FNV worden in het vonnis van 14 augustus 2024 overigens niet uitgewerkt). Bovendien acht de rechtbank het van belang nog een vraag toe te voegen. De rechtbank Limburg heeft FNV bij vonnis van 14 augustus 2024 (ECLI:NL:RBLIM:2024:10154) in de gelegenheid gesteld om hierop bij akte haar zienswijze te geven of een akte van wijziging van eis in te dienen, waarna de curator een antwoordakte mag nemen.

Zowel FNV als de curator heeft gebruikgemaakt van deze mogelijkheid, hetgeen heeft geresulteerd in het vonnis van de rechtbank Limburg van 11 december 2024, waarin de rechtbank op verzoek van beide partijen prejudiciële vragen stelt aan de Hoge Raad.

Teneinde tegemoet te komen aan de overwegingen van de rechtbank zoals hierboven uitgewerkt, heeft FNV bij wijziging van eis een vordering toegevoegd, namelijk voor recht te verklaren dat de curator uit hoofde van zijn wettelijke taak gehouden is werknemers uit eigen beweging omtrent hun aanspraak op de boedel uit hoofde van de wettelijke rente en/of de wettelijke verhoging ex artikel 7:625 BW te informeren. De curator meent dat deze vordering dient te worden afgewezen, nu boedelschuldeisers voor hun eigen belangen moeten opkomen door middel van de bevoegdheden die het reguliere burgerlijk recht aan hen toekent. Ook arbeidsrechtelijk gezien rust er geen verplichting op de curator om boedelschuldeisers op hun rechten te wijzen, aldus de curator.

In de procedure neemt FNV het standpunt in dat de betaling van het loon aan de werknemers niet tijdig is geschied, als gevolg waarvan de curator zonder nadere ingebrekestelling in verzuim is en vanaf die datum ook wettelijke rente is verschuldigd. FNV neemt dit standpunt ook in ten aanzien van de wettelijke verhoging zoals opgenomen in artikel 7:625 BW. Volgens FNV zijn de in de wet opgenomen vergoeding van wettelijke rente en wettelijke verhoging bij het niet tijdig betalen van loon verplichtingen die zodanig verbonden zijn met de betaling van loon (die op grond van art. 40 lid 2 Fw als boedelschuld wordt gekwalificeerd), dat zowel de wettelijke rente als de wettelijke verhoging zelf ex artikel 3:288 sub e BW ook preferente boedelschulden zijn.

De curator gaat wat betreft de wettelijke rente die verschuldigd is over de loonaanspraken die niet worden overgenomen door het UWV mee met FNV; hierover is inderdaad rente verschuldigd bij niet-tijdige betaling. Wel meent de curator dat sprake is van een concurrente boedelschuld, niet van een preferente boedelschuld.

Wat betreft de wettelijke rente over het deel dat door het UWV is overgenomen, meent de curator dat van belang is dat het stelsel van de loongarantieregeling erop gericht is dat het UWV zorgdraagt voor betaling van de vorderingen, zonder dat daarbij enige rol voor de curator is weggelegd. Voor een curator is het ook niet duidelijk op welke momenten en tot welk bedrag het UWV uitkeringen doet aan werknemers. Om die reden bestaat er volgens de curator een bevoegdheid tot opschorting als bedoeld in artikel 6:37 BW.

Ten aanzien van de wettelijke verhoging betoogt de curator dat het hierbij – anders dan bij de wettelijke rente – niet gaat om een schadevergoeding, maar om een aansporing aan de werkgever (in faillissement de curator) om het loon tijdig te voldoen. In de praktijk is het zo dat werknemers eerst uitbetaling door het UWV afwachten, om vervolgens op basis van de eindbeschikking van het UWV een vordering in te dienen bij de curator voor de niet-overgenomen loonaanspraken. Daarmee valt niet te verenigen dat de boedel de wettelijke verhoging verschuldigd zou zijn, nu het een prikkel is tot nakoming.

In haar voorlopig oordeel gaat de rechtbank wat betreft de wettelijke rente mee met FNV; ook in het geval dat sprake is van loonaanspraken overgenomen door het UWV geldt dat wettelijke rente is verschuldigd aan de werknemers. Wat de wettelijke verhoging betreft, overweegt de rechtbank in het voordeel van de curator: nu de wettelijke verhoging een andere functie heeft dan schadevergoeding wegens te late betaling, dient gekeken te worden naar de reden van de te late betaling. Nu in geval van faillissement sprake is van betalingsonmacht in plaats van betalingsonwil, ziet de rechtbank reden voor matiging, en wel tot nihil.

Volgens de rechtbank is in deze zaak voldaan aan de vereisten gesteld aan het mogen voorleggen van een prejudiciële vragen aan de Hoge Raad. De zaak heeft geresulteerd in de volgende prejudiciële vragen:

- (1) Is de boedel wettelijke rente verschuldigd vanwege de niet-tijdige voldoening van het loon dat op grond van artikel 40 lid 2 Fw als boedelschuld wordt aangemerkt en dat valt onder de aanspraken die op grond van de loongarantieregeling door het UWV worden overgenomen?
- (2) Is de boedel de wettelijke verhoging ex artikel 7:625 BW verschuldigd vanwege de niet-tijdige voldoening van het loon dat op grond van artikel 40 lid 2 Fw als boedelschuld wordt aangemerkt?

(3) Is voor het antwoord op vraag 2 relevant of:

(a) het aanspraken betreft die op grond van de loongarantieregeling door het UWV worden overgenomen; en/of (b) onzeker is of de boedel ten tijde van de slotuitdeling voldoende middelen zal hebben om, met inachtneming van de tussen de boedelschuldeisers geldende onderlinge rangorde, de boedelschuld ex artikel 40 lid 2 Fw te voldoen?

(c) indien en voor zover het antwoord op vraag 1 en/of 2 bevestigend luidt: welke rang komt toe aan de desbetreffende vordering?

(d) indien en voor zover het antwoord op vraag 2 bevestigend luidt: in hoeverre is de omstandigheid dat sprake is van een faillissement een grond voor matiging als bedoeld in de laatste volzin van artikel 7:625 lid 1 BW?

(e) is een curator uit hoofde van zijn wettelijke taak gehouden werknemers uit eigen beweging omtrent hun aanspraak op de boedel uit hoofde van wettelijke rente en/of de wettelijke verhoging ex artikel 7:625 BW te informeren?

S. Renssen, januari 2025

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 11-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:10155

Zaaknummer: C/03/320026 / HA ZA 23-297

Rechters: I.R.A. Timmermans-Vermeer

Advocaten: H.C.S. van Deijk-Amzand

Wetsartikelen: art. 40 Fw, art. 7:625 BW en art. 392 Rv

RECHTSPRAAK

Appellante niet-ontvankelijk in beroep ex artikel 67 FW tegen de beschikking van de rechter-commissaris gericht tot de curator

De rechtbank verklaart appellante niet-ontvankelijk in haar verzoek, omdat zij geen partij is bij de beschikking van de rechter-commissaris waartegen zij in hoger beroep komt. Daarnaast dienen de rechter-commissaris en de rechtbank bij een schikking het belang van de boedel voorop te stellen.

In juni 2021 hebben de curator ('curator 1') van de vennootschap ('vennootschap 1') en de curatoren ('curatoren 2') van de vennootschap ('vennootschap 2') een schikking getroffen, waarbij laatstgenoemden € 70.000 hebben betaald aan curator 1 om een vordering af te wikkelen. De curatoren zijn deze schikking aangegaan met goedkeuring van de rechter-commissaris in het faillissement van vennootschap 1 (ex art. 104 Fw).

Appellante stelt hoger beroep in tegen de beschikking van de rechter-commissaris over het aangaan van de schikking. In februari 2022 vernietigde de rechtbank de beschikking van de rechter-commissaris, omdat het belang van de boedel niet vaststond, waarna de zaak terugging naar de curator 1. Vervolgens hebben de curatoren 2 een verzoek ingediend bij de rechter-commissaris om de curator 1 te bevelen om de schikking uit te voeren. In diezelfde periode heeft de curator 1 de vordering op de vennootschap 2 verkocht aan appellante voor € 75.000. Curator 1 heeft de rechter-commissaris tevergeefs verzocht om de machtiging voor deze verkoop. Daarnaast heeft de rechter-commissaris in een andere beschikking curator 1 bevolen om de schikking uit te voeren. Tegen deze laatste beslissing heeft appellante hoger beroep ingesteld op grond van artikel 67 Fw.

In eerdere procedures was appellante ontvankelijk omdat curator 1 zijn recht had verwerkt om de niet-ontvankelijkheid aan te voeren. Het beroep van curator 1 op de niet-ontvankelijkheid was naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet aanvaardbaar. De reden daarvoor was dat appellante niet was gehoord door de rechter-commissaris, vóóordat die toestemming gaf

voor de schikking, terwijl curator 1 dit wel aan appellante had toegezegd. Curator 1 en curatoren 2 doen in deze hogerberoepsprocedure weer een beroep op de niet-ontvankelijkheid van appellante.

Volgens vaste rechtspraak kan alleen iemand die ‘partij’ is bij een beschikking van de rechter-commissaris op de voet van artikel 67 Fw daartegen in hoger beroep gaan. Het gaat dan om (a) degene die het verzoek heeft gedaan bij de rechter-commissaris en valt in een categorie als genoemd artikel 69 Fw of (b) degene tot wie de beschikking is gericht.

Volgens de rechtbank staat vast dat appellante het verzoek aan de rechter-commissaris in deze procedure niet heeft gedaan; dat hebben curatoren 2 gedaan. Daarnaast is de beschikking niet gericht tot appellante maar tot curator 1. Voorts heeft de rechter-commissaris appellante gehoord, voordat de rechter-commissaris het bevel heeft gegeven waartegen appellante hoger beroep heeft ingesteld. De argumenten tegen de schikking zijn dus al voldoende meegenomen in de afweging.

Ook als appellante ontvankelijk zou zijn, is er geen reden om de beschikking van de rechter-commissaris te vernietigen. De rechter-commissaris en de rechtbank moeten bij een schikking het belang van de boedel voorstellen en een voorlopige inschatting maken van de proceskansen. De schikking van € 70.000 is in lijn met de geschatte waarde van de vordering, die door onderzoek op € 92.000 werd bepaald, maar door proceskosten en lage kansen verder afneemt. Appellante heeft zelf € 75.000 geboden voor de vordering, wat aantoont dat de waarde in dezelfde orde van grootte zit als het bedrag van de schikking. De rechtbank concludeert dat de schikking in het belang van de boedel is en dat het verzoek van appellante, zelfs bij ontvankelijkheid, zou zijn afgewezen.

E. Ayerdem, januari 2025

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 03-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:7020

Zaaknummer: F. 16/20/365

Rechters: A.A.T. van Rens

Advocaten: J. van Bekkum en S. Aartsen

Wetsartikelen: 67 Fw, 104 Fw en 69 Fw

RECHTSPRAAK

Zoon van bestuurders niet aansprakelijk als feitelijk beleidsbepaler

De curator stelt dat de zoon van de bestuurders van een failliete onderneming is opgetreden als feitelijk beleidsbepaler en daarom voor de toepassing van artikel 2:248 BW met een bestuurder moet worden gelijkgesteld. In een eerder gewezen tussenarrest (ECLI:NL:GHARL:2023:7627) achtte het hof dit voorshands bewezen, waarna de zoon is toegelaten tot het leveren van tegenbewijs. In dit eindarrest concludeert het hof dat de zoon in dat tegenbewijs is geslaagd. Het hof bekrachtigt (deels) het vonnis van de rechtbank, waarin de vordering van de curator werd afgewezen.

In deze zaak gaat het om de vraag of de zoon van de bestuurders van een failliete onderneming als feitelijk beleidsbepaler moet worden aangemerkt. De curator stelt dat de zoon in de periode voorafgaand aan het faillissement het beleid van de onderneming feitelijk heeft bepaald. In het tussenarrest (ECLI:NL:GHARL:2023:7627, ERF 2023-0220) achtte het hof dit voorshands bewezen op basis van verklaringen van de zoon tegenover de Belastingdienst en de curator. De zoon is toegelaten tot het leveren van tegenbewijs.

In dit eindarrest oordeelt het hof dat de zoon in zijn tegenbewijs is geslaagd. Uit verschillende getuigenverklaringen blijkt dat zijn vader, een van de twee bestuurders, in werkelijkheid de touwtjes in handen had. Zo bepaalde de vader de collectie en de verkoopprijzen, onderhield hij het contact met de banken en voerde hij het personeelsbeleid. De zoon hield zich voornamelijk bezig met operationele taken.

Uiteindelijk gaat het om de vraag of de zoon het beleid van de onderneming daadwerkelijk heeft bepaald of mede heeft bepaald, als ware hij bestuurder (feitelijk beleidsbepaler). Hierbij is van belang hoe de zoon zich binnen de onderneming heeft gedragen. Hoewel hij zich naar buiten toe, tegenover de Belastingdienst en de curator, heeft gepresenteerd als degene die de onderneming grotendeels runde, blijft de mogelijkheid bestaan dat de vader feitelijk de leiding

had, de beslissingen nam en zijn zoon slechts uitvoerde wat zijn vader niet zelf kon of wilde doen. Deze onduidelijkheid over de feiten valt uit in het nadeel van de curator, die nu eenmaal de bewijslast draagt.

De zoon heeft de voorshands bewezen geachte stelling dat hij feitelijk beleidsbepaler was, ontzenuwd. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank, met uitzondering van de proceskostenveroordeling. Omdat de eerdere verklaringen van de zoon aanleiding hebben gegeven tot het voeren van deze procedure, wordt hij veroordeeld tot betaling van de proceskosten in beide instanties.

B.S. Koppers-Pronk, januari 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 31-12-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:7983

Zaaknummer: 200.313.775

Rechters: H.L. Wattel, R.A. Boon en J.P.H. van Driel-van Wageningen

Advocaten: F. Kolkman en W.B. Brusse

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid wegens kapitaalvermindering

Bestuurder zijn aansprakelijk voor onder meer het tekort dat door kapitaalvermindering is ontstaan. Geen faillissementsaansprakelijkheid, omdat het geen (belangrijke) oorzaak was van het faillissement.

Deze zaak betreft de aansprakelijkheid van de indirect bestuurders en aandeelhouders van de failliete vennootschap, bedrijf 1, voor het tekort dat door een kapitaalvermindering is ontstaan. Bedrijf 1 verleende ambulante zorg en begeleiding onder leiding van indirect bestuurders en aandeelhouders gedaagde 2 en gedaagde 3. Gedaagden waren via hun persoonlijke holdings (gedaagde 1 was de persoonlijke holding van gedaagde 2, de persoonlijke holding van gedaagde 3 is kennelijk niet in rechte betrokken), indirect bestuurder (hierna gezamenlijk: 'de bestuurders'). Bij vonnis van 14 juni 2021 is bedrijf 1 op eigen aangifte failliet verklaard. De curator stelt de bestuurders aansprakelijk op grond van (i) kennelijk onbehoorlijk bestuur ex artikel 2:248 BW, (ii) faillissementspauliana ex artikel 42 Fw, (iii) onrechtmatige kapitaalvermindering ex artikel 2:208 BW, 2:216 BW en 2:11 BW, en (iv) selectieve betaling ex artikel 2:9 BW en/of 6:162 BW. De vorderingen op grond van artikel 2:248 BW en selectieve betaling werden afgewezen en blijven hierna ter beperking van de samenvatting onbesproken.

Kapitaalvermindering en faillissementspauliana (artikel 42 Fw)

Op 10 november 2020 besloot het bestuur van bedrijf 1 tot een kapitaalvermindering, vastgelegd in een vaststellingsovereenkomst. Het kapitaal werd met € 78.030 verminderd via een statutenwijziging, waarna twee leningen aan de aandeelhouders werden verstrekt. De curator stelt dat deze rechtshandelingen paulianeus waren en beroept zich op artikel 42 Fw. De curator stelt zich op het standpunt dat hij bij brief van 28 oktober 2022 alle rechtshandelingen die betrekking hebben op het 'afstempelen van aandelen' heeft vernietigd. Hieronder vallen ook de voorgenoemde vaststellingsovereenkomst en het besluit tot kapitaalvermindering en uitkering aan de aandeelhouders. De rechtbank buigt zich vervolgens over de vereisten voor vernietiging van een rechtshandeling op grond van artikel

42 Fw en beoordeelt deze als volgt.

Allereerst oordeelt de rechtbank dat de kapitaalvermindering een onverplichte rechtshandeling was. Het sluiten van de vaststellingsovereenkomst en de daaruit vloeiende besluiten zijn aldus onverplicht. De kapitaalvermindering omvat volgens de rechtbank rechtshandelingen om niet. Deze zaak kenmerkt zich in dit geval door een bijzondere omstandigheid dat de kapitaalvermindering is overeengekomen in een vaststellingsovereenkomst tussen bedrijf 1 en gedaagde 2 en 3 en de persoonlijke holdings. Door middel van de vaststellingsovereenkomst wilden partijen namelijk een einde maken aan de verschillende rollen (bestuurder, aandeelhouder en werknemer) die de betrokkenen vervulden. Volgens de rechtbank brengt deze bijzondere omstandigheid echter niet mee dat de kapitaalvermindering een rechtshandeling om baat betrof. Vervolgens oordeelt de rechtbank dat door de kapitaalvermindering schuldeisers van bedrijf 1 in hun verhaalsmogelijkheden zijn benadeeld. Door de kapitaalvermindering daalde het vermogen van bedrijf 1 met € 76.165,01, wat anders beschikbaar was geweest voor de schuldeisers. De rechtbank volgt de bestuurders ook niet in hun betoog dat door de kapitaalvermindering juist kosten werden bespaard. De curator heeft namelijk voldoende onderbouwd dat uit de financiële stukken blijkt dat de liquiditeit van bedrijf 1 om in haar kort lopende schulden te voldoen, met de uitkering verslechterde.

Als laatste vereiste moet vast komen te staan dat de bestuurders ten tijde van de kapitaalvermindering wetenschap van de benadeling hadden. De curator draagt hierin de bewijslast, maar wordt in dit specifieke geval in zijn bewijslast geholpen door artikel 45 Fw, omdat alle relevante rechtshandelingen binnen een jaar voor faillietverklaring zijn verricht. Daarnaast wordt de curator ook geholpen door het bewijsvermoeden van artikel 43 lid 1 aanhef en sub 4 (b) en sub 5 (b-d) Fw. De bestuurders hebben in de procedure niets aangevoerd om tegenbewijs te kunnen leveren. De rechtbank concludeert dat aan alle vereisten van artikel 42 Fw was voldaan en vernietigt de rechtshandelingen.

Aansprakelijkheid wegens kapitaalvermindering (artikel 2:216 jo. 2:208 BW)

De curator heeft daarnaast een vordering gebaseerd op artikel 2:216 BW. De rechtbank past hier echter ambtshalve artikel 2:208 BW toe, omdat specifiek sprake is van een kapitaalvermindering. Het beoordelingskader is evenwel hetzelfde, omdat deze bepaling naar artikel 2:216 BW verwijst. De rechtbank oordeelt dat de bestuurders geen adequate balanstest en uitkeringstest hebben uitgevoerd. Zuiverder is overigens dat zij als aandeelhouders op basis van de balanstest (mogelijk) niet tot uitkering hebben kunnen besluiten (art. 2:208 lid 1 BW) en dat zij als bestuurders in ieder geval op basis van een uitkeringstest geen goedkeuring hadden mogen geven.

Uit de financiële stukken blijkt dat bedrijf 1 al vóór de uitkering aan de aandeelhouders onvoldoende liquiditeit had om haar kortlopende schulden te voldoen. De bestuurders wisten, of hadden redelijkerwijs moeten voorzien, dat de uitkering de situatie zou verslechteren.

De rechtbank benadrukt dat de keuze om de uitkering in zes termijnen te voldoen wijst op bewustzijn van de beperkte liquiditeit. Dat een accountant de kapitaalvermindering had aangeraden, ontslaat de bestuurders niet van hun eigen beoordelingsplicht. Op grond van artikel 2:11 BW grijpt de bestuurdersaansprakelijkheid vervolgens door naar de tweedegraadsbestuurder. Gedaagden 2 en 3 zijn derhalve ook aansprakelijk voor het tekort dat door de uitkering is ontstaan.

D.M.M. Detisch, januari 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 18-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:9140

Zaaknummer: 430483

Rechters: G.J. Meijer

Advocaten: M.A. Oostendorp en B.P.J.M.L. Vliexs

Wetsartikelen: 42 Fw, 2:208 BW en 2:216 BW

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW, geen reden tot matiging op grond van artikel 2:248 lid 4 BW

Bestuurdersaansprakelijkheid voor verschillende faillissementen op grond van artikel 2:248 BW. Geen matiging op grond van artikel 2:248 lid 4 BW wegens ernstig verwijtbaar handelen. Toetsing aan de limitatieve matigingsgrond van artikel 2:248 lid 4 BW.

Deze uitspraak gaat over bestuurdersaansprakelijkheid van twee bestuurders van verschillende failliete vennootschappen voor het tekort in de faillissementsboedels op grond van artikel 2:248 BW. De centrale vraag in deze uitspraak is of de bestuurders aanspraak kunnen maken op matiging van hun aansprakelijkheid conform artikel 2:248 lid 4 BW. Het Hof Amsterdam beantwoordt deze vraag na verwijzing door de Hoge Raad ontkennend. Het bestuur is aansprakelijk voor het gehele boedeltekort.

Achtergrond

In 2004 werden tien vennootschappen (één nv, één cv en acht bv's) failliet verklaard. De curator in de faillissementen stelde in 2006 de bestuurders aansprakelijk voor het faillissementstekort. De rechtbank Rotterdam oordeelde in 2009 dat sprake was van bestuurdersaansprakelijkheid. In hoger beroep concludeerde het Hof Den Haag in 2021 dat het onbehoorlijk bestuur van de bestuurders de voornaamste oorzaak was van de faillissementen en dat zij aansprakelijk zijn voor het gehele boedeltekort. Het Hof Den Haag matigde hun aansprakelijkheid tot 10% van het boedeltekort. Tegen dit arrest van het hof heeft de curator beroep in cassatie ingesteld bij de Hoge Raad. De Hoge Raad vernietigde deze beslissing in 2023 en verwees de zaak naar het gerechtshof Amsterdam voor herbeoordeling van de matiging.

NB Omdat een van de bestuurders overleden is, kunnen zijn erfgenamen aansprakelijk worden gesteld.

Beoordeling na verwijzing

Het gerechtshof Amsterdam bevestigde dat de bestuurders ernstig verwijtbaar hadden gehandeld door nalatig te zijn in het tijdig aanpassen van de bedrijfsvoering aan veranderende omstandigheden en door complexe financiële constructies in hun eigen voordeel door te voeren. Deze handelingen waren in strijd met hun verantwoordelijkheid als bestuurders en droegen direct bij aan de faillissementen. De procedure na verwijzing gaat enkel nog over de vraag of, en zo ja, in welke mate, het beroep van bestuurders op matiging van hun aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 lid 4 BW dient te worden gehonoreerd.

Aan het matigingsberoep van de bestuurders ligt het volgende ten grondslag:

- a. de te late publicatie van jaarcijfers berustte op misslag, zonder opzet;
- b. er is geen sprake van misbruik van rechtspersoonlijkheid bij de herstructureringen en dividendbesluiten;
- c. de bestuurders hebben persoonlijk offers gebracht, zoals het afzien van een marktconforme beloningen; en
- d. de faillissementen waren mede het gevolg van economische tegenwind en structurele verlieslatendheid.

Het hof verwerpt dit beroep, na een toets aan de limitatieve opsommingsgronden van artikel 2:248 lid 4 BW. De aard en de ernst van het door het Hof Den Haag geschetste nalaten enerzijds (het niet tijdig ingrijpen in de bedrijfsvoering toen dat geboden was) en het handelen in het eigen belang anderzijds laten naar het oordeel van het hof geen andere conclusie toe dan dat enige matiging van aansprakelijkheid op de hiervoor door bestuurders aangevoerde gronden onder a. en b. niet aan de orde is. Er is sprake van ernstig verwijtbaar bestuurshandelen. De beroepsgrond onder c. (de genoemde offers) kan niet onder een van de limitatieve matigingsgronden uit artikel 2:248 lid 4 BW worden gebracht. Daarnaast werden de economische omstandigheden (beroepsgrond d.) niet gezien als doorslaggevende oorzaak van de faillissementen.

Conclusie

Het hof oordeelt dat er geen gronden bestaan voor matiging van de aansprakelijkheid van de bestuurders. Het eerdere vonnis wordt bekrachtigd, en de bestuurders worden veroordeeld tot betaling van proceskosten, waaronder € 26.977,56 in het hoger beroep bij het hof Den Haag en € 13.338,73 in de procedure na verwijzing.

W.P.IJ. Overgoor, januari 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 17-12-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:3465

Zaaknummer: 200.329.762/01

Rechters: M.A.M. Vaessen, J.L.M. Groenewegen en M. Mieras

Advocaten: J.M.K.P. Cornegoor en J.G.M. Roijers

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Renvooiprocedure – afwijzing vordering vroegpensioen

In een renvooiprocedure wordt de vordering van een ex-werknemer tot verificatie van een onvoorwaardelijke preferente vordering wegens een garantieregeling voor vroegpensioen afgewezen.

In deze renvooiprocedure stelt een ex-werknemer zich op het standpunt dat hij een vordering met betrekking tot vroegpensioen heeft op zijn voormalige werkgever. Deze voormalige werkgever is failliet verklaard en de ex-werknemer heeft zijn vordering ingediend in het faillissement. De curator heeft de vordering betwist en partijen zijn verwezen naar de renvooiprocedure waarin de ex-werknemer vordert dat de rechtbank vaststelt dat hij inderdaad een (preferente) vordering heeft op de failliet. In het tussenvonnissen van 25 september 2024 heeft de rechtbank aan de curator opgedragen om nadere informatie beschikbaar te stellen, die zij nodig heeft om de zaak verder te kunnen beoordelen. Eiser stelt namelijk dat de failliet de pensioenregeling in eigen beheer heeft uitgevoerd en dat daarvoor een apart 'potje' was. Zie INS 2024-0251.

Na het tussenvonnissen heeft de curator de meest recente jaarrekening van de aandeelhouder van de failliet in het geding gebracht. Nu het regime van artikel 2:403 BW op de failliet van toepassing was, zijn er volgens de curator geen eigen jaarrekeningen van de failliet. De rechtbank volgt de curator vervolgens in zijn betoog dat het bestaan van de vordering van de ex-werknemer niet blijkt uit de jaarrekening van de aandeelhouder. Uit de jaarrekening volgt namelijk niet dat er een 'potje' zou zijn voor de pensioenfinanciering van de failliet, laat staan van de ex-werknemer specifiek. Dat dit (mogelijk) de consequentie is van een geconsolideerde jaarrekening, komt voor risico van de ex-werknemer.

In het licht van het nader onderbouwde verweer van de curator heeft de ex-werknemer, op wie de stelplicht en bewijslast rusten, zijn vordering op de failliet onvoldoende (gemotiveerd) onderbouwd, aldus de rechtbank. De rechtbank herhaalt dat er sprake is van een voorwaardelijke pensioenaanspraak, die pas wordt opgebouwd voor zover de aanspraken zijn gefinancierd. Nu aan de voorwaarde van financiering niet is voldaan wijst de rechtbank de vordering van eiser af.

S. Zonneveld, januari 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 04-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:8935

Zaaknummer: C/05/426884 / HZ ZA 23-332

Rechters: K.H.A. Heenk

Advocaten: M.P.J. Rubens en C.R.G. Gäbler

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontslag van instantie na faillietverklaring eiser in reconventie

In conventie is de procedure geschorst op grond van artikel 29 Fw. In reconventie heeft de gedaagde in reconventie de curator opgeroepen om de procedure over te nemen. Omdat de curator niet is verschenen, verzoekt gedaagde in reconventie om ontslag van instantie op grond van artikel 27 lid 2 Fw. De rechtbank wijst dit verzoek toe.

Twee natuurlijke personen zijn verwickeld in een procedure. De gedaagde in conventie is failliet verklaard. Op grond daarvan is de procedure in conventie geschorst op grond van artikel 29 Fw. De failliet heeft in reconventie een eigen vordering ingesteld. De wederpartij, gedaagde in reconventie, heeft de curator opgeroepen in het geding te verschijnen. Omdat de curator niet is verschenen, verzoekt de wederpartij op grond van artikel 27 lid 2 Fw om ontslag van instantie. De rechtbank overweegt dat voor de beoordeling of ontslag van instantie wordt verleend een belangenafweging moet worden gemaakt. Het belang van de failliet bij voortzetting van de procedure moet worden afgewogen tegen het belang van de wederpartij om geen proceskosten te maken die niet verhaald kunnen worden op de failliet. Nu de failliet geen verweer heeft gevoerd tegen het verzoek en de rechtbank niet is gebleken dat toewijzing in strijd zou komen met de eisen van een goede procesorde, wijst de rechtbank het verzoek toe.

H.J. de Kloe, januari 2025

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 11-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:8478

Zaaknummer: C/02/413690/HA ZA 23-472 (E)

Rechters: K.H.J. Vermariën

Advocaten: F.A.R. Verhaegh

Wetsartikelen: 27 lid 2 Fw en 29 Fw

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek eigen faillissement: aanvrager had moeten kiezen voor turboliquidatie

De rechtbank overweegt dat misbruik wordt gemaakt van de bevoegdheid het eigen faillissement aan te vragen, omdat de vennootschap geen baten heeft. Het belang van een schuldeiser om een vordering vast te laten stellen is geen belang dat een plek heeft in het faillissement, omdat het niet tot de taak van de curator behoort om vorderingen van concurrente schuldeisers te beoordelen als geen uitkering kan worden gedaan aan de schuldeisers.

Een vennootschap heeft verzocht om haar eigen faillietverklaring. De rechtbank overweegt dat de ondernemingsactiviteiten zijn gestaakt en dat er geen vermogen (meer) is. In een dergelijk geval maakt de vennootschap in beginsel misbruik van bevoegdheid door het eigen faillissement aan te vragen, omdat een curator bij een faillietverklaring werkzaamheden moet verrichten terwijl daar geen vergoeding tegenoverstaat en ook geen uitkering kan worden gedaan aan de schuldeisers. De vennootschap heeft de mogelijkheid te turboliquidieren, terwijl er geen andere voldoende zwaarwegende belangen zijn aangevoerd om toch het faillissement uit te spreken.

De vennootschap heeft aangevoerd dat zij is gedagvaard door een (vermeend) schuldeiser die stelt een hoge vordering te hebben. In faillissement zou een curator kunnen vaststellen of de vordering al dan niet gegrond is. De rechtbank oordeelt dat dit geen belang is waarvoor het faillissement kan worden uitgesproken, nu verificatie van vorderingen uitsluitend aan de orde is als een uitkering kan worden gedaan aan de schuldeisers. Nu op voorhand duidelijk is dat een uitkering niet mogelijk is, behoort het niet tot de taak van de curator om de vordering van de vermeende schuldeiser te beoordelen.

H.J. de Kloe, januari 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 17-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:21551

Zaaknummer: C/09/677247 FT EA 24/296

Rechters: R. Cats

Advocaten: J.W. Verhoef

Wetsartikelen: 1 Fw en 2:19 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid (formele) bestuurder voor boedeltekort en terugbetaling paulianeuze betalingen

De bestuurder is aansprakelijk op grond van artikel 2:248 BW, mede omdat niet is voldaan aan de administratieplicht. De boekhouder is niet aansprakelijk als feitelijk beleidsbepaler. Paulianeuze rechtshandelingen terecht door curator vernietigd.

Het gaat hier om een uitspraak van de rechtbank Midden-Nederland naar aanleiding van een vordering van de curator van een gefailleerde onderneming ('gefailleerde') tot vergoeding van het boedeltekort door gedaagde 1 (bestuurder) en gedaagde 2 (boekhouder), alsmede een vordering tot vernietiging van paulianeuze betalingen door gefailleerde aan gedaagde 3 (aandeelhouder) en gedaagde 4 (vennootschap van gedaagde 2).

Gefailleerde heeft filmsubsidie ontvangen van de Europese Commissie, die in 2011 is teruggevorderd vanwege fraude. Gefailleerde heeft de subsidie niet terugbetaald. Op 9 februari 2021 heeft de rechtbank op aanvraag van de Europese Commissie het faillissement van gefailleerde uitgesproken. In geschil is of gedaagde 1 als bestuurder en gedaagde 2 als feitelijk beleidsbepaler aansprakelijk zijn voor het boedeltekort. Daarnaast is in geschil of een aantal betalingen die gefailleerde in de twee maanden voorafgaand aan faillissement aan gedaagde 3 en aan gedaagde 4 heeft gedaan paulianeus zijn.

De rechtbank beoordeelt de vordering jegens gedaagde 1 als volgt. De curator baseert zijn vordering tot vergoeding van het boedeltekort op artikel 2:248 BW. Ondanks het verweer van gedaagde 1 neemt de rechtbank als vaststaand aan dat gedaagde 1 zowel ten tijde van het uitspreken van het faillissement als in de drie jaren daarvoor bestuurder van gefailleerde was. Gedaagde 1 heeft zijn taak als bestuurder in de drie jaar voorafgaand aan faillissement onbehoorlijk vervuld, onder meer omdat niet is voldaan aan de administratieplicht van artikel 2:10 BW en de publicatieplicht van artikel 2:394 BW. Zo is de administratie niet op orde, is de jaarrekening over 2017 en 2018 niet gepubliceerd en de jaarrekening over 2019 te laat. Het gaat daarbij niet om een onbelangrijk verzuim noch kan gedaagde 1 zich disculperen. Daardoor staat vast dat gedaagde 1 zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en wordt vermoed dat dit een

belangrijke oorzaak is van het faillissement. Het is niet aannemelijk geworden dat andere feiten en omstandigheden dan de onbehoorlijke taakvervulling door gedaagde 1, een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest. Aan gedaagde 1 wordt ook een bestuursverbod opgelegd.

De rechtbank beoordeelt de vordering jegens gedaagde 2 als volgt. De curator baseert zijn vordering jegens gedaagde 2 op artikel 2:248 lid 7 BW. Dat lid bepaalt dat degene die het beleid van de vennootschap heeft bepaald of mede heeft bepaald, als ware hij bestuurder (hierna: feitelijke beleidsbepaler), voor de toepassing van artikel 2:248 BW met een bestuurder gelijk wordt gesteld. De rechtbank is van oordeel dat de curator onvoldoende heeft onderbouwd dat gedaagde 2 vanaf 2018 als feitelijk beleidsbepaler van gefailleerde heeft opgetreden. De omstandigheid dat gedaagde 2 tegenover derden als hoofd financiële zaken en financieel directeur van gefailleerde werd gepresenteerd, betekent niet dat hij daadwerkelijk (mede) het beleid van gefailleerde heeft bepaald.

De rechtbank beoordeelt de vordering jegens gedaagde 3 en gedaagde 4 als volgt. Gefailleerde heeft verschillende betalingen aan gedaagde 3 en 4 gedaan in de periode tussen december 2020 en januari 2021. De curator vordert terugbetaling van deze bedragen aan de boedel en legt daaraan onder meer ten grondslag dat de betalingen paulianeus zijn in de zin van artikel 42 Fw. Gefailleerde heeft deze betalingen onverplicht verricht en de schuldeisers van gefailleerde zijn door bovengenoemde rechtshandelingen benadeeld. De rechtbank gaat ervan uit dat er bij het verrichten van de betaling aan gedaagde 3 sprake was van wetenschap van benadeling bij gefailleerde. Ten aanzien van de betalingen aan gedaagde 4 zijn er geen feiten en omstandigheden aangevoerd die het door de curator ingeroepen vermoeden, dat gefailleerde wist of behoorde te weten dat de schuldeisers door de betalingen zouden worden benadeeld, weerleggen. Hieruit volgt dat de curator de betalingen aan gedaagde 3 en gedaagde 4 rechtsgeldig buitengerechtigd heeft vernietigd.

De rechtbank veroordeelt gedaagde 1 tot vergoeding van het boedeltekort in het faillissement. Gedaagde 3 en gedaagde 4 worden veroordeeld tot terugbetaling van de ontvangen bedragen aan de boedel.

D.R.C. Smit, januari 2025.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 18-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:6907

Zaaknummer: C/16/544538 / HA ZA 22-467

Rechters: D. Wachter, J.R. Hurenkamp en K. Saarloos

Advocaten: F. Ortiz Aldana, B.J.H.L. Brouwer, H.J. Ligtenbarg en L. Veldkamp

Wetsartikelen: 2:9 BW, 2:10 BW, 2:248 BW, 2:394 BW en 42 Fw

RECHTSPRAAK

De executiebevoegdheid van de hypotheekhouder na inroeping pauliana terzake overdracht onroerende zaak aan hypotheekgever

Vernietiging op grond van pauliana heeft terugwerkende kracht. Daardoor wordt de overdracht geacht niet te hebben plaatsgevonden, zodat het hypotheekrecht niet rechtsgeldig is gevestigd. In kort geding is geen ruimte voor de beoordeling of een beroep kan worden gedaan op derdenbescherming.

De bestuurder van de gefailleerde is eigenaar van een perceel, waarop zich een gedeelte van een vrijstaande villa bevindt ('perceel 1'). Gefailleerde is eigenaar van het naastgelegen perceel, waarop het andere gedeelte van de vrijstaande villa zich bevindt ('perceel 2'). Enkele maanden voorafgaand aan het faillissement is perceel 2 door gefailleerde verkocht en geleverd aan de bestuurder. De koopsom werd voldaan door middel van verrekening. Op dezelfde dag heeft de bestuurder ten gunste van eisers een recht van hypotheek gevestigd op beide percelen, vanwege een door eisers aan gefailleerde verstrekte geldlening. Het betreft aldus een derdenhypotheek.

De curator heeft de (rechtshandelingen strekkende tot de) overdracht van perceel 2 aan de bestuurder vernietigd op grond van artikel 42 Fw. De bestuurder heeft hierin berust en vervolgens is ex artikel 3:50 lid 2 BW een akte 'Verklaring van berusting' in het kadaster ingeschreven.

Doordat gefailleerde ondertussen jegens eisers tekortschiet in de nakoming van de geldleningsovereenkomst, wensen eisers de aan hen verhypotheekte percelen te executeren. In kort geding vorderen zij nu dat de curator wordt verplicht daaraan zijn medewerking te verlenen. Daarnaast vorderen eisers dat de inschrijving van de verklaring van berusting in het kadaster teniet moet worden gedaan op straffe van een dwangsom. In reconventie vordert de curator (voorwaardelijk) dat het eisers wordt verboden om over te gaan tot de executoriale verkoop van de percelen op straffe van een dwangsom.

De voorzieningenrechter oordeelt dat eisers geen rechtsgrond hebben aangedragen op grond waarvan de curator verplicht zou zijn om mee te werken aan de executie van perceel 2. De voorzieningenrechter benadrukt voorts dat de vernietiging van de overdracht van perceel 2 terugwerkende kracht heeft, waardoor de bestuurder ten tijde van het vestigen van het hypotheekrecht niet beschikkingsbevoegd was.

Eisers maken aanspraak op derdenbescherming. Zij stellen dat zij te goeder trouw waren ten tijde van het vestigen van het hypotheekrecht. De voorzieningenrechter benadrukt echter dat de beoordeling daarvan in kort geding niet kan plaatsvinden. Daarvoor is bewijslevering essentieel, en daarvoor is in kort geding geen ruimte.

De voorzieningenrechter verbiedt de hypotheekhouder op straffe van een dwangsom over te gaan tot executoriale verkoop van perceel 2, in afwachting van de beoordeling van het beroep op derdenbescherming in de bodemprocedure. Het verbod met betrekking tot perceel 1 wordt door de voorzieningenrechter afgewezen, omdat de bestuurder hiervan eigenaar is en hij niet in deze procedure is betrokken.

L.A.C. van Veen & K.C.S. Meekes

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 20-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:8151

Zaaknummer: 442475

Rechters: P.F.A. Bierbooms

Advocaten: R.J.G. Mengelberg en B.B.P.J.M. Derks

Wetsartikelen: 42 Fw, 51 lid 2 Fw en 3:88 BW